

РЕШЕНИЕ

№ 27

гр. Ихтиман, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ИХТИМАН, ЧЕТВЪРТИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на пети февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Александър К. Трионджиев

при участието на секретаря Борислава Ив. Мешинкова
като разгледа докладваното от Александър К. Трионджиев Гражданско дело
№ 20221840101008 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба, депозирана от
„К.А.“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „К.“ № 2А, ет. 5, офис
19, представлявано от управителя К.С.М. - Т. /с настоящ управител Й. Д. Й./, чрез
пълномощника адвокат Й. Й. САК, с която молба са предявени обективно кумулативно
съединени установителни искове по чл. 422 от ГПК срещу ответника Л. Д. Т., ЕГН:
*****, с адрес: с. В., ул. „И.“ № 3.

Посредством исковата молба се настоява да бъде признато за установено, че
ответникът дължи на ищеца следните суми: 17193,54 лева - представляваща главница,
2333,79 лева - договорна лихва за период от 21.01.2022г. до 14.07.2022г., 1098,48 лева -
обезщетение за забава за период от 21.01.2022г. до 07.09.2022г., 308,97 лева - данък по
ЗМДТ за период от 07.10.2021г. до 30.06.2022г., 60 лева - разноски за уведомяване за период
от 11.07.2022г. до 07.09.2022г., 1222,24 лева - застраховки за период от 09.09.2021г. до
08.09.2022г., 2124,70 лева - обезщетение за продължило ползване за период от 05.08.2022г.
до 07.09.2022г., както и законната лихва върху главницата от момента на подаване на
заявлението - 08.09.2022г. до окончателното изплащане на дължимите суми. Претендират се
и сторените по настоящото дело разноски, а така също и разноските по ч.гр.д. № * от 2022 г.
по описа на Районен съд – Ихтиман, по което дело за посочените по-горе суми е издадена
Заповед № * за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 13.09.2022 г. по
ч.гр.д. № * от 2022 г. по описа на Районен съд – Ихтиман, срещу която заповед длъжникът
Л. Д. Т. е подал възражение, след което е образувано настоящото исково производство.

Ищцовото дружество „К.А.“ ЕООД, чрез своя процесуален представител, твърди че
на 09.09.2021 г. между него /в качеството му на лизингодател/ и Л. Д. Т. /в качеството като
лизингополучател/ е сключен Договор за финансов лизинг № *, съгласно който дружеството
се е задължило да придобие посочена от лизингополучателя вещ - лек автомобил „*“, модел
„*“, за сумата от 19000 лева и да я предостави за временно възмездно ползване, до изтичане
на срока на договора за лизинг. Навеждат се доводи, че дружеството е изпълнило
задължението си, като на 08.09.2021г. е сключило договор за покупко-продажба на лек

автомобил и е закупило „*“, модел „*“, с регистрационен номер *, с номер на рама *, за сумата от 19000 лева, като цената е заплатена по банков път на доставчика, с бордеро №* от 10.09.2021 г., на продавача Т.Й.Г. след което лекият автомобил е бил предаден на ответника Л. Д. Т. от лизингодателя, за което е подписан приемо-предавателен протокол /приложение Б/ съгласно уговореното в чл. 1, ал. 8 от Договора за лизинг. Сочи се, че с подписването на протокола лизингополучателят е потвърдил, че лекият автомобил, напълно отговаря, на нуждите и изискванията му и приема лизинговата вещ.

В исковата молба е уточнено, че съгласно приложение А, представляващо погасителен план, който е неразделна част от договора за финансов лизинг, подробно са отразени датата на всяка вноска, както и размерът на всяка вноска за главница и лихва в евро и в левове, както и че лизингополучателят следва да заплаща лизинговите вноски по банков път според чл. 2, ал. 2 и чл. 4, ал. 7 от договора, като в Част II от договора е предоставена банкова сметка на лизингодателя.

Според ищеца в част II, т. 18 от договора, е уговорен фиксиран лихвен процент в размер на 30% годишно, за времето на ползване на предоставения лизинг, който лизингополучателят дължи на дружеството, а уговореният в чл. 3 от договора, във вр. част II, т. 19 годишен процент на разходите е в размер на 31,31%, като общата стойност на дължимата лихва по договора е в размер 6496,30 лева за период от 20.10.2021г. до 20.09.2023г., като лихвените проценти са изчислени към момента на сключване на договора. Навеждат се доводи, че оставащата дължима и незаплатена от лизингополучателя част от размера на договорната лихва е в размер на 2333,79 лева за период от 21.01.2022г. до 14.07.2022г.

Ищецът заявява, че съгласно чл. 2, ал. 2, във вр. с чл. 8, ал. 1 от договора, във всеки случай на неизпълнение на задълженията на лизингополучателя, лизингодателят има право на обезщетение за забава в размер на 10 % на годишна база върху забавената сума, като за периода от 21.01.2022г. до 07.09.2022г., обезщетението за забава е в размер на 1098,48 лева.

Твърди се в исковата молба, че според посоченото в искането за финансов лизинг ответникът Л. Т. е заявил, че желае да сключи доброволна застраховка „Автокаска“ през целия срок на Договора за лизинг, като посредством чл. 5, ал. 4 и следващите от договора лизингополучателят се задължава, за своя сметка, но в полза на лизингодателя, да поддържа през цялото време на действие на договора имуществена застраховка - „Автокаска“, покриваща пълната действителна стойност на Лизинговата вещ, както и застраховка „Гражданска отговорност“. В тази връзка се заявява, че застраховката е сключена от ищеца „К.А.“ ООД на 08.09.2021г., със ЗАД „А.“, за което е издадена застрахователна полица Каско на МПС № *, в сила, считано от 09.09.2021 г. Твърди се и че е сключена застраховка „Гражданска отговорност“, за което е издадена и застрахователна полица № *, от 08.09.2021г., за период от 09.09.2021г. до 08.09.2022г. Според ищеца незаплатените от кредитополучателя застраховки за периода от 09.09.2021г. до 08.09.2022г. са в размер на 1222,24 лева.

Ищецът заявява, че според чл. 4, ал. 7 и чл. 2, ал. 9 от договора лизингополучателят се задължава, да заплаща в срок всички лизингови вноски и други плащания, произтичащи от или свързани с договора за лизинг, както и да заплати таксата за регистрация на лизинговата вещ в съответния регистър, а също и че лизингополучателят се задължава надлежно и своевременно да заплаща за своя сметка всички разходи, такси и разноски за използването и поддръжката на лизинговата вещ, които не са пряко свързани с договора за лизинг, включително и дължимите данъци за лизинговия автомобил. Според активно легитимираната страна лизингодателят е заплатил дължимият данък върху превозното средство, видно от приложените доказателства, а именно: справка за плащане бордеро № * от 07.10.2021г., с което е заплатена сумата от 123,59 лева и бордеро №* от 17.02.2022г., с което е заплатена сумата от 185,38 лева или общо 308,97 лева.

„К.А.“ ЕООД заявява, че посредством покана за доброволно изпълнение, връчена на 14.07.2022г. чрез Частен съдебен изпълнител С.Л. на ответника Л. Д. Т., в качеството му на лизингополучател по Договор за финансов лизинг № *г., е предоставен 14-дневен срок от получаване на поканата за доброволно изпълнение да заплати дължимите просрочия към ищеца, като съгласно клаузите в договора, в случай че Л. Д. Т. не погаси сумите в дадения срок, на основание чл. 7, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 8, ал. 1, т. 2 от Договор за финансов лизинг №* г. лизингодателят може да прекрати договора.

Сочи се, че в предоставения 14-дневен срок ответникът не е погасил задължението си, съгласно Договора за финансов лизинг № *г. и е продължил да се ползва от лизинговата вещ, с оглед на което Договор за финансов лизинг № *г., е предсрочно прекратен, считано от 28.07.2022г.

Ищецът твърди, че за връчване на поканата за доброволно изпълнение са направени разноски в размер на 60 лева, които са заплатени на Частен съдебен изпълнител С.Л., като настоява, че разноските са дължими от ответника Л. Д. Т., съгласно чл. 8, ал. 1, т. 2 от Договор за финансов лизинг № *г. и чл. 309а, ал. 1 от Търговския закон.

Заявява се, че в рамките на предоставения 7-дневен срок, считано от датата на прекратяване на Договор за финансов лизинг № *г., ответникът Л. Д. Т. не е възстановил владението на лизинговата вещ, а е продължил да се ползва от нея без съгласието на лизингодателя. Посочва се, че съгласно чл. 9, ал. 1 от Договор за лизинг, в случай на предсрочно прекратяване на договора за финансов лизинг от „К.А.“ ЕООД, поради неизпълнение от страна на клиента или поради едно от посочените основания в чл. 10, ал.2 от Договор за лизинг № *г., клиентът е длъжен да върне Лизинговата вещ за своя сметка на посочен от „К.А.“ ЕООД адрес, в определения от последния или в посочения в настоящия договор срок в състоянието, в което същата се е намирала при подписването на приемо-предавателния протокол, като се отчита обичайното и износване. В тази връзка ищецът твърди, че с поканата за доброволно изпълнение, получена на 14.07.2022г., ответникът Л. Д. Т. е поканен да възстанови владението на лизинговата вещ на ищеца в 7-дневен срок, считано от 28.07.2022г. - датата на прекратяване на Договор за лизинг № *г., като въпреки отправената покана, ответникът не е възстановил на ищеца владението върху лек автомобил „*“, модел „*“.

Ищецът се позовава на чл. 9, ал. 4 от Договора за лизинг, във вр. чл. 88, ал. 1, изр. 2 от ЗЗД и твърди, че ако лизингополучателят не върне лизинговата вещ, той дължи на лизингодателя обезщетение за продължилото ползване, чийто месечен размер е равен на размера на месечните вноски съгласно актуален погасителен план, като обезщетението се дължи най-късно до 5-то число на следващия месец, а за периода от 05.08.2022г. до 07.09.2022г. обезщетението е в размер на 2124,70 лева.

Предвид изложените по-горе съображения и сочейки, че ответната страна не е изпълнила задълженията си, ищецът настоява, че предявените от него установителни иски са основателни.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът депозира писмен отговор, с който заявява, че оспорва иска, а така също и че изложените от ищеца факти и обстоятелства са неверни. Допълва, че е плащал в срок вноските по договора и не е имал намерение да осуети или забави плащанията, но е претърпял злополука, дълго време се е лекували, включително са му правени операции. Ответникът сочи, че е уведомил за тези обстоятелства лизингодателя и го е помолил да удължи срока за заплащане на последните вноски.

Предявените обективно кумулативно съединени установителни иски са с правна квалификация чл. 422 от ГПК, във вр. с чл. 415, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 342, ал. 2 от ТЗ, във вр. с чл. 345 от ТЗ и чл. 79 от ЗЗД, във вр. с чл. 82 от ЗЗД.

В проведеното последно открито съдебно заседание ищецът не изпраща

представител, като от неговия процесуален представител е постъпила писмена молба, с която се поддържа иска и се изразява становище относно неговата основателност.

В последното открито съдебно заседание ответникът се представлява от адвокат А., който оспорва исковата претенция и настоява за нейното отхвърляне.

Депозираната искова молба е допустима – същата изхожда от лице, което има правен интерес от нея. След извършена служебна проверка съдебният състав приема, че са налице всички положителни предпоставки за разглеждане на исковата претенция.

Разгледана по същество исковата молба се явява частично основателна. Съображенията за това са следните.

В чл. 342, ал. 2 и ал. 3 от ТЗ е разписано, че с договора за финансов лизинг лизингодателят се задължава да придобие вещ от трето лице при условия, определени от лизингополучателя, и да му я предостави за ползване срещу възнаграждение, както и че лизингополучателят може да придобие вещта по време на договора или след изтичане на срока му.

Според чл. 344, ал. 1 от ТЗ лизингодателят има задълженията на наемодател съгласно чл. 230 от ЗЗД.

Съгласно текста на чл. 345, ал. 1 от ТЗ лизингополучателят има задълженията на наемател съгласно чл. 232 и чл. 233, ал. 2 от ЗЗД, както и задължението да върне вещта след изтичане срока на договора. В чл. 345, ал. 2 от ТЗ е регламентирано, че разноските по поддържане на вещта са за сметка на лизингополучателя.

При договорите за финансов лизинг лизингодателят се задължава да придобие вещ от трето лице при условия, определени от лизингополучателя и да я предостави на последния за ползване срещу възнаграждение. След изтичането на срока на договора или преди това лизингополучателят може да придобие собствеността върху вещта при определени условия. Докато действа договорът за финансов лизинг лизингополучателят ползва вещта съгласно предназначението ѝ или според уговореното в договора, като е възможно с договора да бъде уредено, че разходите, необходими за поддръжката на вещта и дължитите във връзка с нея данъци и застрахователни премии, се поемат от лизингополучателя. Макар лизинговата вещ да е собственост на лизингодателя, при договор за финансов лизинг лизингополучателят е този, който си служи с нея, той има интерес от същата и с него е постигната договорка, при изплащане на лизинговите вноски да има право да придобие собствеността върху тази вещ. Също така при договорите за финансов лизинг обичайна е практиката лизингодателят да придобие вещта от трето лице, като преди придобиването ѝ лизингополучателят е този, който посочва конкретната вещ, от която има интерес и която, след като лизингодателят я закупи, му я предоставя за ползване във връзка с договора за лизинг.

В настоящия случай към исковата молба са представени преписи от: Договор за лизинг № * от 09.09.2021 г., сключен между „К.А.“ ООД и Л. Д. Т. /като в началото на текста от договора, на стр. първа, е отразено, че е договор за финансов лизинг/, Приложение А – погасителен план, Приложение Б – приемо-предавателен протокол, приложение В – тарифа за таксите, приложение Г – декларация по чл. 66 от ЗМИП, приложение Д – Декларация за защита на личните данни, Договор за покупко-продажба на моторно превозно средство от 08.09.2021 г., сключен между Т.Й.Г. „К.А.“ ООД, Искане за финансов лизинг, свидетелство за регистрация - част I, преводно нареждане за сумата от 19000 лева, два броя разпечатки от справки за извършено плащане на данък върху превозно средство, Застрахователна полица за застраховка КАСКО и ЗЛОПОЛУКА № * с период на застраховката от 09.09.2021 г. до 08.09.2022 г., Застрахователна полица за застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите и злополука № BG/* с период на застраховката от 09.09.2021 г. до 08.09.2022 г., писмо от Частен съдебен изпълнител С.Л., придружително писмо от Частен съдебен изпълнител С.Л., обратна разписка, покана за доброволно

изпълнение, ведно с обратна разписка.

Въз основа на посочените по-горе писмени доказателства може да се направи извод, че „К.А.“ ЕООД е закупило лек автомобил „*“, модел „*“, с регистрационен номер *, с номер на рама *, за сумата от 19000 лева, след което същият автомобил с номер на рама * е предоставен на Л. Д. Т., по повод на което е сключен договор за финансов лизинг. От доказателствата и по-конкретно от приемо-предавателния протокол е видно, че държането на лекия автомобил с номер на рама * е било предадено от лизингодателя на лизингополучателя на 09.09.2021 г., като в протокола е отразен нов регистрационен номер на превозното средство, а именно: *. Става ясно и че по повод на лизинговата вещ са сключени застраховки Каско и Гражданска отговорност със застрахователен период по всяка една от тях от 09.09.2021 г. до 08.09.2022 г. Установява се от доказателствата, че по отношение на превозното средство са заплащани местни данъци през 2021 г. и през 2022 г. Доказателствената съвкупност сочи и на това, че от лизингодателя до лизингополучателя, чрез частне съдебен изпълнител, е изпратена покана за доброволно изпълнение, в която е отразено, че лизингополучателят е в неизпълнение на задължението си за заплащане на шест лизингови вноски в общ размер на 6374.04 лева, неустойка от 148.43 лева, както и задължения за данъци и застрахователни премии. С поканата за доброволно изпълнение е предоставен четиринадесетдневен срок на лизингополучателя да заплати задълженията си, като е упоменато, че ако това не се случи, лизингодателят ще счита договора за прекратен. Допълнено е, че ако се прекрати договора, в седемдневен срок от прекратяването лизингополучателят трябва да върне държането върху лекия автомобил.

По делото е допусната и изготвена съдебно-счетоводна експертиза. Според заключението на експертизата ищецът е заплатил сумата от 19000 лева за придобиване на лизинговата вещ. Соци се и че лизингополучателят е заплатил общо 5491.91 лева, като същите са послужили за погасяване на първите три лизингови вноски, такса за разглеждане на искане и частично задължения за застраховки. Вещото лице сочи, че общият неплатен размер на просрочената главница по договора за лизинг е 17193.54 лева, а така също и че неплатената договорна лихва за шест вноски с настъпил падеж за периода от 21.01.2022 г. до 14.07.2022 г. е 2333.79 лева. Отражено е в експертизата, че изчислената и неплатена мораторна лихва върху просрочената лихва е 1098.48 лева. Експертът сочи и че във връзка с договора за лизинг са останали неизплатени 1222.20 – неплатен остатък за застраховки, 308.97 лева – неплатен остатък за данък за МПС и 60 лева – разходи за връчване на покана за доброволно изпълнение чрез частен съдебен изпълнител.

В открито съдебно заседание вещото лице пояснява, че според него счетоводството на ищеца е водено редовно, тъй като всички записи са в хронологичен ред и е налице текущо начисляване на стопанските операции.

От материалите по делото с категоричност се доказва, че след като първите три вноски по договора за лизинг са били заплатени, лизингополучателят е преустановил заплащането на лизинговите вноски, включващи главница и договорна лихва. Става ясно и че договорът за финансов лизинг е прекратено от ищеца, посредством нарочно изпратена покана за доброволно изпълнение, получена от ответника на 14.07.2022 г. С поканата за доброволно изпълнение е предоставен четиринадесетдневен срок на лизингополучателя да заплати задълженията си, като е упоменато, че ако това не се случи, лизингодателят ще счита договора за прекратен. Допълнено е, че ако се прекрати договорът, в седемдневен срок от прекратяването лизингополучателят трябва да върне държането върху лекия автомобил. Съгласно чл. 8, ал. 1, т. 2 от процесния договор за финансов лизинг при неизпълнение на задълженията на лизингополучателя по договора лизингодателят разполага с възможност едностранно да го прекрати, като в този случай лизингополучателят дължи заплащане на дължимите от него до този момент суми. Именно такъв е настоящия случай – след като ответникът по делото е получил поканата за доброволно изпълнение и след като не е

изплатил в предоставения му разумен двуседмичен срок просрочените от него към онзи момент задължения, в това число шест месечни лизингови вноски, договорът е бил прекратен считано от 28.07.2024. След прекратяването на договора лизингодателят има право да претендира дължимите до този момент лизингови вноски /включващи главница и договорна лихва/, а така също да иска и връщане на лизинговия автомобил. В този смисъл нормата на чл 8, ал. 1, т. 2 от договора за лизинг. При прекратяване на договора по реда на цитираната договорна разпоредба лизингодателят няма право да претендира оставащите до края лизингови вноски, които не са били падежирали към датата на прекратяването. Тези вноски могат да се претендиат само ако договорът не е бил прекратен и вноските са падежирали или ако лизингодателят се е възползвал от възможността, регламентирана в чл. 8, ал. 1, т. 3 от процесния договор, а именно – да обяви вземанията си по договора за лизинг за предсрочно изискуеми. От съдържанието на посочената по-горе поканата за доброволно изпълнение е видно, че ищецът по делото се е възползвал от правото си да прекрати договора и да поиска връщане на лизинговата вещ, като е претендирал плащане и на падежирали и непогасени до прекратяването лизингови вноски. Това означава, че не цялата лизингова главница е дължима, а само онази част от нея, която не е била платена до прекратяването на договора. Следва да се посочи, че макар в поканата да са споменати чл. 8, ал. 1, т. 2 и т. 3 от договора за лизинг /без да са цитирани същите норми/, от съдържанието ѝ е видно, че договорът се прекратява и се настоява за връщане на вещта, като никъде не е посочено в поканата, че при неплащане на просрочените задължения останалите суми по договора ще се считат за предсрочно изискуеми. Тоест, предвид доводите на ищеца, отразени в исковата му молба и съобразявайки доказателствата по делото, в това число съдържанието на поканата за доброволно изпълнение и съдебно-счетоводната експертиза, установява се, че до датата на прекратяване на договора не са били погасени седем падежирали лизингови вноски – за месеците януари, февруари, март, април, май, юни и юли 2022 г., като дължимата главница /без договорната лихва/ по тези вноски, съгласно съдържанието на погасителния план, е в общ размер на 4773.80 лева. Именно тази сума представлява дължима от ответника на ищеца, като за разликата над нея до претендираните 17193.54 лева исковата молба подлежи на отхвърляне като неоснователна. Тук е мястото да се отбележи, че след като договорът е прекратен от изправната страна и същата иска връщане на лизинговата вещ /в този смисъл е и текстовото съдържание на поканата за доброволно изпълнение/, то тя няма право да претендира и непадежирали лизингови вноски, тъй като би се стигнало до положение, при което физическото лице – потребител едновременно би заплатило цялата лизингова цена, а в същото време би върнало и лизинговата вещ без да има право да я ползва и да си служи с нея.

Основателен се явява искат за присъждане на договорната лихва за периода от 21.01.2022 г. до 14.07.2022 г. Съгласно заключението по допуснатата експертиза тази лихва възлиза на 2333.79 лева. Следва да се отбележи, че в този времеви интервал договорът не е бил прекратено, което значи, че лихвата е дължима. Както бе посочено по-горе, договорът за лизинг се счита за прекратен от 28.07.2022 г., тоест - падежирали е и седмата вноска за 2022 г. /падежа на всяка вноска е 20-то число, което означава, че от следващия ден се изпада в забава/, което от своя страна може да доведе до извод и че договорната лихва върху нея евентуално би била дължима. Доколкото, обаче, с исковата молба не е посочено че договорната лихва относно вноските след 14.07.2022 г. се претендира, то съдът не дължи произнасяне по дължимостта на лихвите след тази дата.

Ищецът има право и на договорна лихва за забава, уговорена в чл. 2, ал. 2 и чл. 8, ал. 1 от договора, чийто размер е в размер на 10% на година. Тази лихва е дължима при забава на плащанията. В случай, обаче, наказателната договорна лихва е дължима не върху цялата неплатена главница от 17193.54 лева, както е поискал ищеца, а само върху дължимата част от нея, а именно – 4773.80 лева. В същото време тази лихва се начислява върху главницата от всяка вноска считано от съответния падеж на непогасените вноски до 07.09.2022 г.

/датата 07.09.2022 г. е посочена от ищеца в исковата молба и в заявлението по чл. 410 от ГПК като крайна дата, до която претендира лихвата/. Това означава, че върху главниците от вноските за месеците януари, февруари, март, април, май, юни и юли 2022 г. следва да се начисли лихва от 10% /10% на годишна база/, считано от 21-ви число на съответния месец /считано от деня след падежа, като всеки падеж е на 20-то число от месеца/. При това положение по отношения на всяка една главница за тези месеци следва да се изчисли договорната наказателна лихва, като се използва формулата на вещото лице, посочена на стр. 7 от експертизата, а именно: годишната лихва за забава от 10% се разделя на 360 дни, при което се получава лихва на ден от 0.027777777777%, което число се умножава по съответните дни забава, за да се получи размерът на лихвата за съответния период, а последният резултат /лихвен процент/ от своя страна се умножава по съответната главница. Това означава, че: за месец януари главницата е в размер на 632.32 лева, дните забава са 230, а наказателната лихва върху тази главница възлиза на 40.41 лева, за месец февруари главницата е в размер на 648.32 лева, дните забава са 199, а наказателната лихва върху тази главница възлиза на 35.84 лева, за месец март главницата е в размер на 664.53 лева, дните забава са 171, а наказателната лихва върху тази главница възлиза на 31.57 лева, за месец април главницата е в размер на 681.14 лева, дните забава са 140, а наказателната лихва върху тази главница възлиза на 26.49 лева, за месец май главницата е в размер на 698.17 лева, дните забава са 110, а наказателната лихва върху тази главница възлиза на 21.33 лева, за месец юни главницата е в размер на 715.62 лева, дните забава са 79, а наказателната лихва върху тази главница възлиза на 15.70 лева и за месец юли главницата е в размер на 733.51 лева, дните забава са 49, а наказателната лихва върху тази главница възлиза на 9.98 лева. Това означава, че общият размер на дължимата наказателна лихва е 181.32 лева и до тази сума исковата молба е основателна, като за разликата до претендираните 1098.48 лева подлежи на отхвърляне.

Основателни са претенциите на ищеца за признаване за установено, че ответникът му дължи суми за заплатени застраховки и данъци относно лизинговата вещ. Този извод се подкрепя и от нормата на чл. чл. 345, ал. 2 от ТЗ, където е посочено, че разносните по поддържане на вещта са за сметка на лизингополучателя. В случая и в договора за лизинг /чл. 2, ал. 9, чл. 4, ал. 7 и чл. 5, ал. 5/ е уредено, че подобни разноси се поемат от лизингополучателя. В случая от заключението по допуснатата експертиза е видно, че дължимите и непогасени суми за застраховки са в размер на 1222.20 лева, а непогасените задължения за данък са в размер на 308.97 лева. Това означава, че искът за сумата от 308.97 лева е изцяло основателен а искът за сумата от 1222.24 лева следва да се уважи до размера от 1222.20 лева и да се отхвърли за разликата.

Според чл. 8, ал. 1, т. 2 от договора при прекратяване на същия лизингополучателят следва да поеме и всички направени от кредитора разходи. Поради това сумата от 60 лева, представляваща заплатени такси на съдебния изпълнител за връчване на поканата за доброволно изпълнение /с която е и прекратен договорът/ подлежи на възстановяване.

Основателна се явява претенцията за заплащане на обезщетение за продължило ползване на лизинговата вещ от 05.08.2022 г. до 07.09.2022 г. Както бе посочено по-горе, договорът е бил прекратен считано от 28.07.2022 г. Предвид това и с оглед на факта, че на лизингополучателя е бил предоставен седемдневен срок за връщане на вещта считано от прекратяването, то се налага извод, че от 05.08.2022 г. той е държал вещта без правно основание. Поради това за времето, през което вещта се ползва след прекратяване на договора се дължи обезщетение на собственика ѝ. В чл. 9, ал. 4 от договора за лизинг е уреден размерът на евентуално дължимото месечно обезщетение, което е в размер на месечна лизингова вноска. Горното налага извод, че исковата претенция за сумата от 2124.70 лева е основателна.

Ищецът има право и на законната лихва върху главницата, считано от датата на

подаване на иска /09.09.2022 г. – когато е подадено заявлението по чл. 410 в съда/ до окончателното погасяване на дълга. Това дава основание да се приеме, че искът за законната лихва върху уважената част от главницата подлежи на уважаване.

За пълнота следва да се посочи, че ответникът по делото не ангажира каквито и да било доказателства, от които да е видно, че дължимите от него суми са заплатени или са погасени на друго основание. Представените от ответната страна медицински документи, свидетелстващи за влошеното му здравословно състояние, не могат да доведат до отпадане на задълженията, които лизингополучателят има по сключения договор за лизинг.

Предвид изхода на делото, ищецът има право на такава част от съдебните разноски, която да е пропорционална на уважените искове. В заповедното производство разноските възлизат на 486.83 лева – държавна такса и 895.13 лева – адвокатски хонорар. В настоящото исково производство съдебните разноски възлизат на 579.25 лева – държавна такса и 2590.75 лева – адвокатски хонорар, а така също и 400 лева – внесен депозит за изготвяне на експертиза. Предвид уважената част от исковете, ответникът следва да плати на ищеца следните суми, представляващи сторени съдебни разноски, а именно: 220.09 – държавна такса заплатена в заповедното производство, 404.68 лева – адвокатски хонорар в заповедното производство, 261.88 лева – държавна такса, заплатена в исковото производство, 1171.27 лева – адвокатско възнаграждение по исковото производство и 180.84 – внесен депозит за изготвяне на експертиза. Ответникът също има право на съдебни разноски при този изход на делото, но тъй като не е претендирал такива, а и не е представил доказателства за извършването на подобни, съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗВАНА ЗА УСТАНОВЕНО, че Л. Д. Т., ЕГН: *****, с адрес: с. В., ул. „И.“ № 3 дължи на „К.А.“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „К.“ № 2А, ет. 5, офис 19 следните суми: 4773.80 лева /четири хиляди седемстотин седемдесет и три лева и 80 стотинки/ - представляваща главница по Договор за финансов лизинг № * от 09.09.2021 г., 2333,79 лева /две хиляди триста тридесет и три лева и 79 стотинки/ - договорна лихва за период от 21.01.2022г. до 14.07.2022г., 181.32 лева /сто осемдесет и един лева и 32 стотинки/ - обезщетение за забава за период от 21.01.2022г. до 07.09.2022г., 308,97 лева /триста и осем лева и 97 стотинки/ - данък по ЗМДТ за период от 07.10.2021г. до 30.06.2022г., 60 лева /шестдесет лева/ - разноски за уведомяване за период от 11.07.2022г. до 07.09.2022г., 1222,20 лева /хиляда двеста двадесет и два лева и 20 стотинки/ - дължими суми за застраховки за период от 09.09.2021г. до 08.09.2022г., 2124,70 лева /две хиляди сто двадесет и четири лева и 70 стотинки/ - обезщетение за продължило ползване за период от 05.08.2022г. до 07.09.2022г., както и законната лихва върху главницата от момента на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК /09.09.2022г./ до окончателното изплащане на дължимите суми, за които суми е издадена Заповед № * за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 13.09.2022 г. по ч.гр.д. № * от 2022 г. по описа на Районен съд - Ихтиман.

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователни, предявените установителни искове в частта, с която се настоява да бъде установено, че Л. Д. Т., ЕГН: *****, с адрес: с. В., ул. „И.“ № 3 дължи на „К.А.“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „К.“ № 2А, ет. 5, офис 19 следните суми: разликата над присъдената главница от 4773.80 лева /четири хиляди седемстотин седемдесет и три лева и 80 стотинки/ до претендираната такава от 17193.54 лева /седемнадесет хиляди сто деветдесет и три лева и 54 стотинки/, разликата над присъденото обезщетение за забава за период от 21.01.2022г. до 07.09.2022г. от 181.32 лева

/сто осемдесет и един лева и 32 стотинки/ до претендираната сума от 1098.48 лева /хиляда деветдесет и осем лева и 48 стотинки/, разликата над присъдената сума за неизплатени застраховки от 1222,20 лева /хиляда двеста двадесет и два лева и 20 стотинки/ до претендираната сума от 1222,24 лева /хиляда двеста двадесет и два лева и 24 стотинки/.

ОСЪЖДА Л. Д. Т., ЕГН: *****, с адрес: с. В., ул. „И.“ № 3 да заплати на „К.А.“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „К.“ № 2А, ет. 5, офис 19, следните съдебни разноси: 220.09 /двеста и двадесет лева и 09 стотинки/ – държавна такса заплатена в заповедното производство по ч.гр.д. № * от 2022 г. по описа на Районен съд – Ихтиман, 404.68 лева /четиристотин и четири лева и 68 стотинки/ – адвокатски хонорар в заповедното производство по ч.гр.д. № * от 2022 г. по описа на Районен съд – Ихтиман, 261.88 лева /двеста шестдесет и един лева и 88 стотинки/ – държавна такса, заплатена в настоящото исково производство, 1171.27 лева /хиляда сто седемдесет и един лева и 27 стотинки/ – адвокатско възнаграждение по настоящото исково производство и 180.84 /сто и осемдесет лева и 84 стотинки/– внесен депозит за изготвяне на експертиза по настоящото исково производство.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – София, чрез Районен съд – Ихтиман, в двуседмичен срок от връчването на препис от същото.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Ихтиман: _____